

§ 32. Tytoń uprawiany bez urzędowego pozwolenia, albo na innym gruncie, niż wymieniony w pozwoleniu na uprawę tytoniu, albo innego gatunku, niż dozwolony w odnośnym okręgu i miejscowości, podlega zniszczeniu.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego mogą stosownie do postanowienia art. 58 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. udzielać osobom, winnym niedozwolonej uprawy tytoniu, dodatkowego pozwolenia na uprawę tytoniu, jeżeli osoby te posiadały wszystkie warunki uzyskania we właściwym czasie pozwolenia na tę uprawę i jeżeli przestrzeń gruntu zajętego pod uprawę tytoniu odpowiada wymogom, określonym w § 2 punkt a), oraz jeżeli gatunek uprawianego tytoniu dozwolony jest do uprawy w odnośnej miejscowości.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego zawiadamiają o udzieleniu dodatkowego pozwolenia na uprawę tytoniu właściwe terytorjalnie urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych.

§ 33. Uprawa tytoniu podlega urzędowemu nadzorowi. Nadzór ten wykonywają urzędy i zakłady monopolu tytoniowego, wymienione w § 8, w przydzielonych im okręgach uprawy tytoniu i podległe im organa (instruktor uprawy tytoniu) oraz władze skarbowe z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów i organa wykonawcze tych władz.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego i podległe im organa nadzorcze czuwają nad tem, by plantatorzy stosowali się ściśle do przepisów i zarządzeń, wydanych w przedmiocie uprawy tytoniu, oraz udzielają im w sprawach uprawy tytoniu pouczeń i wskazówek. Prócz tego organa nadzorcze monopolu tytoniowego spełniają wszelkie czynności, mające na celu zabezpieczenie całości zbioru tytoniu dla monopolu tytoniowego, a w szczególności przeprowadzają pomiary plantacji tytoniowych, oszacowanie spodziewanego zbioru liści tytoniowych, kontrolują zapasy tytoniu po zbiorze i t. p.

Organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, uprawnione są do wstępu na grunty oraz do wszystkich budynków, w których tytoń jest przechowywany. Czynności te należy wykonywać w obecności plantatora lub członka jego rodziny.

Sposób wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu przez władze skarbowe oraz ich organa wykonawcze określają odrębne przepisy.

§ 34. Na zasadzie art. 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są współdziałać w przyjmowaniu zgłoszeń na uprawę tytoniu, wspierać organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, w wykonywaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach, wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

Zarządom gmin wypłacać będzie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego za każdy dzień asystencji, udzielonej na żądanie organów nadzorczych monopolu tytoniowego, wynagrodzenie w wysokości 5-ciu złotych.

§ 35. Dla celów doświadczalnych może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego według swego uznania udzielać pozwolenia na uprawę tytoniu na całym obszarze Państwa

§ 36. Warunki uprawy tytoniu dla celów ściśle naukowo-doświadczalnych określi w każdym poszczególnym wypadku Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zgłoszenia o pozwolenia na taką uprawę należy składać do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Państwowe zakłady naukowe i szkoły rolnicze, tudzież zarządy państwowych ogrodów botanicznych mogą uprawiać tytoń w powyższych celach bez formalnego pozwolenia, obowiązane są jednak zawiadomić o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego najpóźniej do końca czerwca 1929 r.

§ 37. Zezwala się na uprawę w celach zdobniczo-ogrodniczych następujących odmian rośliny tytoniowej: *Nicotiana affinis vel alata*, *Nicotiana Sanderae vel Sanderiana purpurea* i *rosea*, tudzież *Nicotiana collosa* (*Nicotiana albo Lehmannia tomentosa*). Jednak osoby, które wymienione rośliny zasadziły i pielęgnują, obowiązane są zawiadomić o tem najpóźniej do końca czerwca 1929 r. miejscowo właściwy organ Kontroli Skarbowej.

Zaniechanie doniesienia pociągnie za sobą karę, przewidzianą w art. 62 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

§ 38. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

879.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 3 listopada 1928 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

Na podstawie art. 7 ustęp d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 464) w brzmieniu nadanem rozporządzeniem z dnia 6 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 678) otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy wywozie zagranicę wyrobów włókienniczych wytworzonych w kraju, zezwala się na zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy, zużyte do wyrobu tych towarów barwniki i chemikalia podług następujących norm:

za 100 kg. tkanin bawełnianych białych wykończonych	Zł. 3.—
za 100 kg. tkanin bawełnianych kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. tkanin wełnianych kolorowych	„ 95.—

za 100 kg. tkanin półwełnianych kolorowych	Zł. 69.30
za 100 kg. tkanin z jedwabiu sztucznego, kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. tkanin półjedwabnych kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. wyrobów dzianych bawełnianych białych	„ 3.—
za 100 kg. wyrobów dzianych bawełnianych kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. wyrobów dzianych wełnianych kolorowych	„ 95.—
za 100 kg. wyrobów dzianych półwełnianych kolorowych	„ 69.30
za 100 kg. wyrobów dzianych z jedwabiu sztucznego, kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. wyrobów dzianych półjedwabnych kolorowych	„ 51.50

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 5-go dnia po ogłoszeniu. Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 6 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 678).

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

880.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 15 listopada 1928 r.

w sprawie zmiany wyjaśnień uzupełniających taryfy celnej.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) tudzież ustępu 2 art. 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządzam co następuje:

§ 1. Wyjaśnienia do poz. 167 taryfy celnej, zawarte w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 12 lutego 1926 r. w sprawie wyjaśnień uzupełniających taryfę celną (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 304) uzupełnia się następującym punktem:

12) W razie przywozu maszyn do szycia w stanie rozebranych żeliwne kadłuby takich maszyn, nawet bez wmontowanych części mechanizmu, podlegają oczeniu według poz. 167 p. 27 taryfy celnej na równi z niekompletnymi maszynami do szycia.

§ 2. Wyjaśnienia do poz. 173 taryfy celnej, zawarte w załączniku przytoczonym w § 1 niniejszego rozporządzenia otrzymują następujące brzmienie:

1) Części kołowców z gumy, drzewa, skóry, celluloidu, papiermaché i t. p. materiałów pospolitych (rączki, pedały, hamulce, wentyle, torebki i t. p.) przywiezione oddzielnie od kołowców, lub wraz z nimi lecz w ilości

nadmiernej, podlegają cłu według odpowiednich pozycji taryfy celnej, zależnie od jakości materiału i wykończenia.

Te same wyroby wprowadzone razem z kołowcami i w ilości odpowiedniej dla zwykłej ich obsługi, podlegają cłu łącznie z kołowcami według pozycji 173 p. 3 taryfy celnej.

2) Ramy kołowcowe, nadchodzące osobno, nawet nie połączone z innymi częściami, podlegają oczeniu według poz. 173 p. 3 taryfy celnej jako kołowce niekompletne. Części kołowcowe nadchodzące w jednej przesyłce wraz z ramą kołowcową i stanowiące komplet, podlegają oczeniu według tejże pozycji i punktu jako kołowce w stanie rozebranych.

3) Według pozycji 173 p. 7 taryfy celnej podlegają oczeniu tylko części kołowców metalowe, [względnie z przeważającą ilością metalu, niezależnie od stanu obróbienia, z wyjątkiem ramy, o ile bez takiej ramy nadchodzą.

4) Przy odprawie celnej samochodów klasyfikację grupową (p. 8 i 10) należy stosować tylko do samochodów kompletnych.

Jeżeli więc do odprawy celnej dostawiony zostanie samochód bez jakiegokolwiek części, jak np. bez silnika, kół, opon, uchwyty dla zapasowych opon, akumulatora, prądnicy, startera (motorek elektr. uruchamiający silnik), drzwiczek, szyb, przednich i okiennych, zderzaków przednich i tylnych, amortyzatorów i t. p., niezbędnej do pełnego kompletu, należy go klasyfikować nie według wagi rzeczywistej, lecz według wagi ustalonej dla typu tegoż samochodu w stanie kompletnym. O ileby waga typu, do którego należy zdekompletowany samochód, nie mogła być przez urząd celny ustalona, wówczas ma być taki zdekompletowany samochód zaklasyfikowany nie według stawki odpowiadającej jego rzeczywistej wadze, lecz według najwyższej stawki, jaką przewiduje taryfa celna dla danego punktu (p. 8 lit. d. względnie p. 10 lit. b. poz. 173).

Samochody, rozłożone na części, nadchodzące w jednej przesyłce, podlegają oczeniu tak jak samochody zmontowane z zastosowaniem zasad, wyrażonych w ustępie poprzednim.

W razie nadejścia w jednej przesyłce kompletnego podwozia (z motorem i na kołach) oraz karoserji do tegoż podwozia, chociażby podwozie i karoserja zapakowane były w oddzielnych skrzyniach, należy traktować przesyłkę jako kompletny samochód z zastosowaniem zasad, wyrażonych powyżej.

5) Przy klasyfikacji podwozi samochodowych, nadchodzących bez karoserji według poz. 173 p. 11 lit. a. I—IV taryfy celnej, należy uwzględniać tylko podwozia kompletne.

Jeżeli więc do odprawy celnej dostawione zostanie podwozie bez jakiegokolwiek części składowej, jak np. bez silnika, kół, opon, uchwyty dla zapasowych opon, akumulatora, prądnicy, startera, zderzaków, amortyzatora i t. p., niezbędnej do pełnego kompletu, należy je klasyfikować nie według wagi rzeczywistej, lecz według wagi ustalonej dla typu tegoż podwozia w stanie kompletnym. O ileby waga typu, do którego należy zdekompletowane podwozie, nie mogła być przez urząd celny ustalona, wówczas ma być takie zdekompletowane podwozie zaklasyfikowane nie według stawki odpowiadającej jego rzeczywistej wadze, lecz według